

Camilla Läckberg & Henrik Fexeus

Miraj

Traducere din limba suedeză de
Cristina Ekholm

AU MAI RĂMAS PAISPREZECE ZILE

Niklas mânca încet, privind-și familia aflată de cealaltă parte a mesei. Era abia 17 decembrie și în opinia lui era cam devreme pentru a împodobi casa de Crăciun, dar hotărâse împreună cu fiica lui să înceapă de pe acum. Pe masă avea deja câțiva moși micuți din porțelan alb, iar în cameră se revărsau razele calde ale unei ghirlande de luminițe. Știa că un brad n-ar rezista în casă până în Ajunul Crăciunului, așa că agățaseră ghirlanda deasupra mesei, lăsând-o să lumineze în locul lustrei.

Fiica lui era îmbrăcată într-un pulover cu beculețe roșii și verzi, iar el își luase o cravată roșie pentru cina din seara asta. Costumul pe care îl purta era bineînțeles gri-închis, ca de obicei. Toată nebunia asta trebuia să aibă o limită.

Mai luă o îmbucătură. O bucățică de ananas la grătar, glazurat cu ghimbir, chili și miere. De fapt, el nu era de părere că fructele sunt potrivite pentru o cină, dar fiica lui adora ananasul. Cu siguranță îl prefera în locul fripturii de vită. Mă rog, era mai bine așa, pentru că îi rămânea lui mai mult.

Fetele păreau că sunt la fel de preocupate de mâncare ca și el și nu observaseră cum le privea. Ce noroc!

Probabil că era puțin caraghios, dar nu avea ce să facă. Se simțea, ca să spunem așa, mulțumit. Era un sentiment nou, chiar dacă, la urma urmei, nu făcuse un efort prea mare.

Nu îi trebuise o carieră strălucită, deși era un om de succes.

Nu îi trebuise nici tot etajul din clădirea de pe Linnégatan din Östermalm, chiar dacă era de fapt foarte mulțumit de felul în care locuia împreună cu fiica lui.

Avusese nevoie doar să fie toți trei la aceeași masă.

Tentativa de asasinat de acum o jumătate de an, despre care se scrisese atât de mult în presă, era acum doar o amintire. Bineînțeles că încă avea asigurată paza. Probabil că va mai trece încă vreo jumătate de an până când angajatorul lui se va simți în siguranță. Dar fusese atât timp înconjurat de bodyguarzi, încât acum chiar îi socotea ca fiind parte din familie.

Familie.

Exact despre asta era vorba. Fiica lui avea 16 ani, devenea în curând o femeie, iar lui i se părea că făcuse o treabă bună și că o învățase destule despre lumea asta. Bineînțeles că ea îl ura câteodată, dar așa e în adolescență. Și în fața lui, la masă, stătea fosta soție. Dacă i-ar fi spus cineva acum o jumătate de an că vor putea să-și petreacă timpul împreună așa, n-ar fi crezut. Dar clișeul ăsta e adevărat. Timpul vindecă toate rănilile. Iar acum stăteau împreună în jurul mesei, ca un fel de familie modernă, servind o cină de Crăciun prematură. Fără să se urască. Chiar își făcuseră și cadouri.

I se puse un nod în gât și întoarse capul spre fereastră, ca să nu-i vadă lacrimile. Ninge ușor și frumos în întunericul de afară, iar lumea părea o carte poștală. Și în

momentul ăsta, la fel era și viața lui. Pentru prima dată, după foarte mulți ani, nu mai era încordat. Nu mai avea nicio durere de cap.

Un zgomot de pe hol le dădu de știre că suna cineva la ușă, iar fiica lui îl privi mirată.

— Cine e? E sâmbătă. Ai promis că nu lucrezi azi, când luăm împreună cina de Crăciun.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse el cu sinceritate, ridicându-se de pe scaun. Poate e pentru voi?

Fosta soție și fiica lui clătinară din cap.

Niklas ieși în hol și se îndreptă spre ușă.

— O să mă supăr dacă ai angajat vreun Moș Crăciun! țipă fiica lui din bucătărie.

Oricum cel care suna acum la ușă fusese controlat la sânge de gărzile de corp de la intrare. Și numai faptul că niciunul dintre ei nu-l avertizase că vine cineva demonstra că nu era nimeni important. Se uită pe monitorul de la intrare și văzu de partea cealaltă a ușii un bărbat cu cască de biciclist și cu o stea mare roșie în piept. Și zăpadă pe umeri. Firma de curierat *Inte bara post*. Asta era explicația.

— Da? zise Niklas deschizând ușa.

— Niklas Stockenberg? găfâi bărbatul întinzându-i un plic mic și negru. Poftim. E pentru tine.

Pe plic nu era scris nimic. Niklas se încruntă. Îl întoarse pe partea cealaltă, dar nici acolo nu era scris nimic.

— De la cine e? întrebă el ridicându-și privirea.

Dar bărbatul dispăruse. O luase la fugă în jos pe scări imediat ce-i înmânase plicul, mergând către ieșire și către bicicleta lui. Probabil că era în întârziere cu livrările.

Niklas închise ușa și deschise plicul. Înăuntru era o hârtiuță albă; când o scoase, văzu că era o carte de vizită.

Una mai luxoasă, care nu avea scris niciun nume. Doar ceva care părea o cifră. Un opt mare, colorat în partea de jos. Și dedesubt un număr de telefon. În rest nu era nimic.

Se încruntă. Simbolul ăla nu-i spunea nimic și nici nu recunoștea numărul de telefon. Dar ceva în subconștientul lui îi spunea că știe de fapt ce reprezintă. Că aștepta mesajul ăsta de foarte mulți ani, dar sperase că nu-l va primi niciodată. Îl reprimase, îl ștersese din viața lui. Și nici acum nu era pregătit pentru el.

Sau poate era doar o reclamă, se gândi el.

Putea să afle într-un singur fel. Scoase telefonul din buzunarul sacoului și formă numărul. Mâinile îi tremurau.

După trei semnale, auzi o voce robotică feminină.

— Bună, Niklas Stockenberg. Sperăm că ai fost mulțumit de serviciile noastre în această perioadă, care acum a ajuns la final. Mai ai... 14 zile... o oră... și... 12 minute... de trăit.

Strânse telefonul cu putere, de parcă încerca să distrugă mesajul. I se puse un nod în gât. Nu mai putea să respire. Camera începu să se învârtă, iar el se rezemă cu o mână de perete ca să nu cadă.

Din bucătărie se auziră chiote de râs. Fiica lui și mama ei se amuzau de ceva.

Niklas căzu în genunchi pe covorul din hol. Noroc că a cumpărat un covor atât de scump și gros, altfel l-ar fi durut genunchii, își zise el. Închise ochii și încercă să-și adune gândurile. Știa că avea să vină ziua asta. Știa de mult. Dar refuzase să se gândească la ea. Sperase că va fi cruțat.

Trecuse foarte mult timp.

— Tată, unde ești? strigă fiica lui. Dacă te îmbraci în Moș Crăciun, sun presa.

Se sprijini de pereți și se ridică încet. Încercă să respire adânc de câteva ori pentru a-și reveni, apoi se duse în bucătărie.

Când îl văzură, celor două femei le dispăru zâmbetul de pe buze.

— Cine era? întrebă fiica lui, îngrozită. Ești foarte palid.

Fosta lui soție se ridică imediat de la masă.

— Stai jos până nu cazi din picioare, zise ea ajutându-l să se așeze pe un scaun.

Îi puse mâna pe frunte.

— Nu era nimeni, răspunse el. Au greșit adresa.

— Ești transpirat tot. Ți-e rău? Iei ceva medicamente? Să sunăm la Salvare? Zi-mi ceva, Niklas!

Își întoarse privirea și încercă să-i zâmbescă fiicei lui.

— Nu e nimic, Nathalie. Doar am amețit puțin.

Nathalie se uită întrebătoare la mama ei. Niklas luă mâna fostei soții de pe umărul lui și o ținu o clipă.

— Mulțumesc, Mina, dar nu e nevoie de Salvare. Îmi trece. O să se termine în curând.

Afară nu mai ningeă blând și frumos. Acum zăpada era rece și aspră și parcă îl izola într-o închisoare a iernii. Nu putea să se miște, nu putea să scape. Nu avea unde să fugă.

Peste două săptămâni avea să fie mort. Și nici măcar nu făcuse tot ce-și propusese. Se uită la Mina și deschise gura să-i spună ceva, dar apoi se răzgândi. A făcut tot ce a putut pentru ele? A fost un tată bun pentru Nathalie? O să le fie dor de el? Ce o să zică colegii de la serviciu?

Puloverul lui Nathalie pâlpâia în roșu și verde.

Chiar nu voia să moară.

Cartea de vizită îi alunecă din mână și ajunge pe jos.

O lășă acolo.

Niklas oftă din rărunchi și se șterse pe față.

Ultimii 20 de ani fuseseră ani buni. Chiar foarte buni. Dar așa cum tocmai îi spusese Minei: se va termina în curând.

Peste 14 zile, o oră și 12 minute. Sau, de fapt, acum mai erau doar 10 minute, nu 12.

Vincent era întins pe jos în loja lui de la teatrul Scala din Karlstad. Stinsese lumina și lăsase aprinse doar becurile care înconjurau oglinda în care se machia. Becurile din jurul oglinzii erau singurele care arătau exact așa cum își imagina lumea că e în culisele unui teatru. Sigur că era doar o idee indusă de Hollywood, dar lui i se părea că sunt frumoase și romantice.

Spectacolul se terminase de vreo oră, iar echipa lui se agita frenetic să scoată decorul de pe scena aflată sub nivelul lojelor și al salonului artiștilor. Tot decorul, toată recuzita și o grămadă de lumini trebuiau date jos și încărcate în două tiruri. Întotdeauna angajau oameni din zonă să-i ajute la încărcat, iar șeful turneului, Ola Fuchs, avea o experiență vastă în lumea showbizului. Și cu toate acestea, tot le lua cam trei ore să strângă. Lumea nu știa că pentru spectacolul extravagant de două ore al lui Vincent, trebuiau cel puțin șapte ore de muncă mai puțin extravagantă. În fiecare seară.

Își schimbă încet poziția pe podea. Linoleumul de sub el era îngrozitor de tare. Se uită la canapea și realiză

că ar fi trebuit să se întindă acolo și nu pe jos. Dar alesese deja. Putea să stea nemișcat și pe podea.

Teatrul Scala era plin de cifre impare. Era foarte neplăcut. De la scenă până sus erau 5 metri. Ar fi fost mult mai bine dacă erau 6 metri. De tavan atârnav 17 țevi de care se puteau prinde decorul și luminile. Nici asta nu era o cifră bună. Dar 5 plus 17 făceau 22, ceea ce era mai bine. Și doi plus doi făceau patru, exact numărul spectacolelor pe care le avea aici, la Scala.

Costumul de scenă atârna pe umeraș. Astăzi fusese format din trei piese; era totuși ultimul spectacol înainte de Crăciun. Trei piese. La naiba! Nu se gândise la asta. Însemna și că la sfârșitul spectacolului, din cauza costumului, era transpirat learcă. Așa că de îndată ce ajunsese în cabina lui, se dezbrăcase și rămăsese doar în tricou și chiloți. Dacă ar fi deschis cineva ușa din greșeală, ar fi părut și el mai normal decât dacă l-ar fi văzut întins pe jos în costumul de scenă. Își zâmbi. Înveți din greșeli.

O bubuitură venită dinspre scenă îl făcu să tresară. Parcă se spărsese ceva. Auzi înjurăturile lui Ola. Dar învățase deja că e mai bine să nu știi anumite lucruri. La începutul carierei, încercase să ajute atât la construirea decorului, cât și la demontarea lui. Nu voia să fie un actor din ăla snob căruia să-i pese doar de spectacol. Auzise de actori de genul ăsta care nu dădeau nicio mână de ajutor. Dar destul de repede își dăduse seama că mai mult îi încurca. Era cel mai bine pentru toți dacă stătea deoparte până terminau treaba cei angajați pentru asta.

Ceea ce însemna că putea să mai stea întins pe podeaua tare încă vreo oră, până erau încărcate mașinile. Avea noroc, mai ales că îl apucase o durere de cap groaznică. Pe masa de lângă el erau un pahar cu puțină apă și

niște resturi albe. Aspirină. De ceva vreme trăia doar cu medicamente împotriva durerii de cap. Le prefera pe cele cu cofeină. Se gândi să mai ia una, dar cel mai probabil nu avea să-și facă efectul. Închise ochii oftând și așteptă să-i treacă durerea de cap. Sau măcar să mai scadă în intensitate. În trecut, după spectacole, era doar obosit. Fără vlagă. Însă durerile de cap erau o noutate. Începuseră să apară după spectacole cam acum o jumătate de an. Și n-a durat mult până au devenit ceva permanent. Câteodată erau mai puternice, câteodată suportabile, dar le avea mereu. Sâcâitoare. Enervante. Nici nu-și mai aducea aminte cum era să nu-l doară capul.

Refuza să creadă că e semn de bătrânețe; mai avea câteva luni până împlinea 50 de ani. Iar spectacolul nu era mai istovitor ca alte dăți. Așa că nu erau decât două posibilități. Ori avea o tumoare pe creier, ori era din cauza stresului. Nu credea că e vorba despre prima, pentru că nu avea alte simptome. Dar dacă își provoca singur durerea, de ce făcea asta? Voia să-și spună ceva?

Își dori, cum se întâmpla de multe ori, să fie cu Mina. Ea sigur ar fi avut un răspuns și o rezolvare. După evenimentele din vară cu Nathalie și Nova, nu se mai văzuseră foarte des. Pe de-o parte, el era ocupat cu pregătirile pentru noul spectacol, Mina, cu anchetele ei, iar pe cealaltă parte, toate întâlnirile lor erau legate de câte o investigație. Și de fiecare dată când se întâlneau, nu stăteau prea mult împreună. Dar când era cu ea, parcă îi mai trecea durerea de cap. Iar umbra care își făcuse sălaş în el nu mai ieșea la suprafață.

Secția de poliție unde lucra Mina era renumită, așa că mereu avea de lucru. Și când nu avea ea de lucru, Umberto de la ShowLife Productions îi programase

spectacole într-un mod precis și chiar sadic. Parcă era o conspirație între șeful Minei și producătorul lui ca să-i țină departe unul de celălalt.

Și apoi, mai era și chestia cealaltă. Misterul care se afla la el acasă, în camera de lucru. Despre care nu îndrăznea să-i povestească. Ceea ce nu-i ajuta să se întâlnească. Și dacă se gândea mai bine, era posibil ca tocmai misterul să fie sursa durerii lui de cap. În orice caz, se gândise din ce în ce mai mult la el în cursul toamnei, dar nu reușise să-l deslușească. Știa doar că trebuie să ia în serios amenințarea.

Iar cel care îi trimisese primul mesaj, acum o jumătate de an, era probabil o persoană răbdătoare. Vincent nu voia s-o îngrijoreze pe Mina cu treaba asta. Era ceva ce trebuia să rezolve singur.

Totuși, după fiecare spectacol spera că ea avea să fie acolo, așteptându-l în spatele scenei, așa cum o întâlnise prima dată în Gävle. Dar bineînțeles că nu-l aștepta. Ea avea viața ei, el avea viața lui. Cert e că se întâlneau mult prea rar.

În schimb, reușise, de prin vară, să petreacă mai mult timp cu familia lui. A mers în cărje câteva luni pentru că-și rupsese piciorul, așa că nu putuse să susțină niciun spectacol. Pentru prima oară după mulți ani, fusese acasă în fiecare seară și de fapt chiar și în timpul zilei. Exact așa cum își dorise soția lui, Maria. Însă după câteva zile de stat cu el permanent, își dăduse și ea seama că nu era o idee prea bună. Până și copiii se uitau mirați, neînțelegând de ce stă acasă toată ziua.

Și umbra dinlăuntrul lui începuse să se ivească din nou.

Așa că toată familia a fost în extaz când a început din nou să plece în turneu. Și de atunci, totul se desfășoară în

viteză. De cele mai multe ori, cu câte două spectacole în aceeași zi. Trebuia să-și facă de lucru și să nu se gândească la ce nu era cazul.

Se uită în sus, la tavan. Oare era posibil să-și distrugă celulele cerebrale? Putea oare să-și distrugă creierul folosindu-l prea mult? Probabil că nu. Dar tot voia să verifice. Pentru că în momentul ăla, stând întins pe jos la teatrul Scala din Karlstad, chiar asta simțea. Oftă, închise ochii și adăugă durerea de cap pe lunga listă de lucruri despre care voia să-i povestească Minei.

Akai mergea cu pași hotărâți pe peronul de la metrou. Învățase deja că, dacă pare că știi ce ai de făcut, nimeni nu-ți va pune întrebări. Bineînțeles că-l ajuta și vesta reflectorizantă pe care o purta. Dar paradoxul era că vesta asta îl făcea invizibil pentru oamenii care călătoreau cu metroul la o oră atât de târzie. Era doar un om care lucra acolo. Nimeni de care era cazul să-ți pese. Într-un fel, era adevărat că lucrează acolo. Dar nu cum credea lumea.

Ajunse la capătul peronului și deschise o portiță, în timp ce-și ferea fața de camera de luat vederi din tavan. Era doar un tehnician obișnuit care trebuia să facă o reparație. Nimic altceva. Și avusese noroc că zăngănitul sprayurilor din geantă nu putea fi înregistrat de camera de luat vederi.

Portița ducea la o scară ce cobora de pe peron și dădea direct spre tunelul metroului. De fapt, nu-i plăcea deloc să intre în tuneluri, era mult prea periculos. Noile metrouri erau mai silențioase decât cele vechi, ceea ce însemna un risc crescut de accident pentru toți care continuau să coboare în tuneluri.

Trecuse de mult la un alt nivel de exprimare artistică. Graffiti era doar pentru amatori. Acum lucra cu

arta șabloanelor și a afișelor. Arta de prin anii 1990. Bineînțeles că parcă nu mai era la fel acum, când identitatea zeului pe care îl adora, Banksy, fusese dezvăluită, dar lui Akai i se părea că el ridică arta asta la un nou nivel, mai modern. Iar expozițiile lui din Gamla Stan îi confirmaseră teoria. Era șocant cât puteau oamenii să plătească pentru opera lui, chiar dacă habar n-aveau cine e el. Akai era doar un nume de scenă. Și la fel ca Banksy, nu avea nici el de gând să-și divulge numele adevărat. Voia să continue să fie un mister în lumea artei.

Înaintă câțiva metri în tunel și își aprinse lanterna frontală. Galeriile erau acum puțin mai largi, pentru ca muncitorii să nu fie nevoiți să se apropie prea mult de linii. Știa unde e camera tehnică. Puțin mai în față. Acolo stătea de multe ori iubita prietenului lui, care lucra ca tehnician la MTR, compania de administrare a metroului. Akai îi promisese să picteze camera, pe post de cadou de ziua ei. Planul era ca mâine de dimineață să nu mai fie întâmpinată de pereții gri de beton. Avea să intre într-o pădure. Toți pereții o să fie acoperiți de copaci și arbuști, iar printre ei, o familie de troli inspirați din John Bauer. O să fie magnific.

Trecu pe lângă o pictură pe care o făcuse mai demult în tunel și care îi înfățișa pe câțiva dintre prietenii lui. Cineva scrisese pe fața unuia dintre ei *Sussi a fost aici*. Vandalii naibii!

Pietrișul îi trosnea sub tălpi. Văzu ușa de la camera tehnică puțin mai în față. Ocoli o movilă de pietriș și se opri brusc. Ceva nu era în regulă. Se întoarse la movila care-i ajungea cam până la talie. Nu era nimic neobișnuit să găsească în tunel o movilă de pietriș; erau tot felul de chestii ciudate pe-acolo. Dar din ea se vedea ieșind ceva.

Ceva alb, ceva ce parcă mai văzuse prin vreun film, dar nu putea să-și dea seama ce este. Dădu deoparte puțin pietriș și făcu rapid un pas înapoi când realizează ce era.

Erau oase.

Probabil că le-a pus cineva acolo ca să facă o glumă cretină. Era singura explicație. Dar ce animal avea părți de schelet atât de mari? Trase de un os și toată movila se năruí, iar pe jos căzură mai multe fragmente de os. În lumina lanternei frontale, îi zâmbi sumbru un craniu.

Un craniu de om.

Akai nu știa exact dacă întâi a țipat sau a fugit. În orice caz, a și țipat, a și fugit.

AU MAI RĂMAS TREISPREZECE ZILE

Mina se uita fascinată la sendvișul de pe farfurie. Făcuse într-adevăr progrese. Înainte, singura alternativă acceptabilă pentru micul-dejun era un iaurt bine sigilat. Iar acum mânca un sendviș care sigur fusese expus la tot felul de bacterii. Și se simțise bine și la cina de aseară, la Niklas. Chiar dacă, bineînțeles, a fost groaznic pentru că lui i-a fost atât de rău. Nathalie o liniștise explicându-i că nu era ceva obișnuit și că Niklas își revenise destul de repede. Mina spera totuși că el o să-i urmeze sfatul și o să meargă în dimineața asta la un control medical.

Deci o cină cu fiica ei și cu fostul soț. Viața îți poate oferi într-adevăr surprize. Ar minți dacă ar spune că nu fusese un drum anevoios. Ea și Nathalie au fost într-un dans continuu de cha-cha-cha, cu doi pași înainte și un pas înapoi. Dar încetul cu încetul au ajuns unde sunt azi. Și acum puteau să fie împreună la o cină în familie, toți trei.

Mina luă o gură din sendvișul care îi încântă papilele gustative cu combinația de unt, cașcaval și ardei împreună cu pâinea dulce Skogaholm. Era conștientă că, din punctul de vedere al elementelor nutritive, era

echivalentul unei felii mari de chec. Dar era totuși Crăciunul.

Se întrebă cum își va petrece Vincent sărbătorile. Cu familia lui bineînțeleles, dar vor sărbători cu tot neamul sau doar cu cei apropiați? O cuprinse un fior când se gândi că ar putea să fie geloasă. Îi era dor de el. Nu mai vorbiseră decât de câteva ori din vară, când el îi salvase viața lui Nathalie. Din mai multe motive. Pe de o parte, niciunul dintre ei nu era capabil să poarte o conversație doar de dragul conversației. Și pe de altă parte, Mina se luptase să-și refacă relația cu fiica ei. Iar moartea lui Peder o pustiise, lăsându-i un gol în inimă. Avusese nevoie de timp să-l jelească.

Îi dădură lacrimile când se gândi la colegul ei.

Și apoi, mai era și faptul că nu înțelegea ce reprezentau ei unul pentru celălalt. Se gândea la Vincent mai mult decât voia să recunoască. Dar cum am mai spus, el avea o familie. O soție foarte geloasă. Mina nu voia deloc să se bage între ei.

Așa că se afundase în muncă și așa găsea mereu scuza potrivită pentru a nu-l vedea.

Se concentră la televizor, la emisiunea matinală. Ca să nu se mai gândească la asta. Niklas Strömstedt venise în studio pentru a interpreta piesa *Aprinde o lumânare*. Parcă Triad era formația care a interpretat cântecul ăsta prima dată? A încercat cu disperare să-și aducă aminte numele celorlalți doi, dar nu-i veneau în cap decât Orup și Anders Glenmark, care, împreună cu Niklas Strömstedt, alcătuiau formația GES. Niklas Strömstedt începu să cânte înconjurat de lumânări, iar ea simți cum, fără să vrea, e atrasă de magia asta a Crăciunului. De fapt ura Crăciunul. În copilăria ei, sărbătorile de iarnă nu fuseseră